

قصیده ی « شیخ و فامشه »

ابراهیم باستانی پاریزی

آدمی بنده ی کیر است چه شاه و چه وزیر

که شهنند و وزیران همه خود بنده ی کیر

فلق را بیهده در طبع نفوانید آزاد

که دروغ است ، دروغ است به یزدان قَدیر

ما همه بنده ی نَفْسِیم که پست است و پلید

که همه آلتِ کیرِیم و ندارِیم گزیر

کشته ی کیر فَرِ نَفَسِ وُ شَهیدِیم ، شهیدِ

زُز فریدِ هَوَسِ فویش وُ اسیرِیم ، اسیر

این امیران که سَرِ قدرتِ ساینند به عرشِ

وین وزیران که به درگاه مُشارند و مُشیر،

شیرِ روزند ، کجائی که به شبِ ، زیرِ لماف

تا ببینی که چه روباها شود گردنِ شیر

لافِ قدرتِ مَزَنِ ای کونِ کُنِ بی واهمه شاه!

دَهْ زِ قانُونِ مَزَنِ ، ای کُسنِ کِشِ بی مایه وزیر!

قدرت ار هست به کیر است که چون راست شود

بِدَرَدِ کونِ نوامیسِ عُقُولِ وُ تدبیر

«ژوزفین» می شِکَنَدِ دبدبه ی «ناپلئون»

«کاترین» فَمِ کُنَدِ آفر کمرِ «پتر کبیر»

«آنتوان» باشی اگر ماکه و دیکتاتور «روم»

لای ران «کلوپاترا» بشوی مُرد و قَمیر

«شیخ منعان» چه کُند؟ «عابد برصیعا» کیست

کیر بی پیر نه از شیخ مُطیع است و نه پیر

ای بسا کون دَهْد آدم که به پولی برسد

وانگه آن پول شَوْد صَرفِ هوسبازی کیر

آبرو پیشِ اعالی شود از پایِه خراب

تا شَوْد وضعِ قضایای اسافل تعمیر

این سُفَن را همه عالم فطِ تصدیقِ نَهَنْد

جُز تو ای شیخ که بَد باطنی و غافلگیر

پرسشی می کُندم ای شیخ تو برگوی جواب

من بمیرم ، سُفَنِ راستِ بگو بی تشویر

این نه صَرفِ است و نه نَمُو و نه سیوطی ، نه حساب

نه ز صُغری و ز کُبری و نه از شِعر و شَعیر

دَم ز تَقوی زنی و عصمت و پَرهیز و عِفاف

که : « مَهَارِ اسْت و مُطیعِ اسْت مرا نَفْسِ شَریر ».

این تَظَاهِر به ریاکاری و دینداری چیست ؟

نیشِ پنهان مَکُن ای عَقْرَبَکِ زیرِ مَصیر!

آنچه فُفته است به شلوار تو از ما هم هست

نِ ز ما سَنَگِ سَمَاقِ اسْت و ز تو شِمَشِ عَبِيرِ

تو نه موسایی و اینجا ، نه عصا فواباندی

مَنْ نَه فِرْعَوْنِم وُ بَسْتَه بَه كَمَرِ مَارِ شَرِيرِ

نیست کیری که سرِ شَبِّ ، نَكُنْدُ : « یا هو ، کُسْ » !

نِیْسَتْ یَكُ کُسْ کِه سَمَزْگَه ، نَزَنْدُ : « یا مَنْ ، کِیرِ » !

قصه ای لفت در این باب بگویم چه « فروید »

گَر چه کاره کَشَد از فَلَاقِ بَه لَعْنِ وُ تَكْفِیرِ

نه دروغ است به آن مقّ که کریم است و زَمِیمِ

نَه گَزافَه سَت بَه آن کُسْ کِه بَشِیرِ اسْت وُ نَذِیرِ

تا ببینی که تو را پتّه به آب افتاده است

پِیشِ این فَلَاقِ وُ دِگَرِ سَوَدِ نَدَارِدِ تَزْوِیرِ

پیش از آنی که پی « قلعه ی دُفترِ » بِرَوَجِ

یا شَوَجِ مُعْتَكِفِ تَرِیمِ ی « اِبْنِ اَثِیرِ »

آشنا بود مرا قَمِیه ای از عَهْدِ شَبَابِ

که شَبَابِ اسْت و هَوَسْ بِرِ سَرِ آن ، اَبْرِ مَطِیرِ

یَكُ شَبِّ از دَفْتَرِ اِیامِ هَوَسْ پَزْوَرِ او

فَواستَم فِاطِرِه ای چِنْدِ نَمَایدِ تَقْرِیرِ

گفتم : « ای دیده هزاران ذَکَرِ فَلَقِ فدای ! »

شده سنگِ مَمَكِ سِکْسِ ، ز بُزْنا وُ زِ پِیزِ ،

ای شده پیش تو شَفَصیت وُ ماهیتِ فَلَقِ ،

روشن آن گونه که باشد به بَطون وُ به ضَمیرِ ،

این فَلَایق به تو روراست ، پَس از لاف وُ کَزافِ ،

وین طبایع به تو یَکرنِگِ ، پَس از صَد تَزویرِ ،

ای لبِ لَحَلِ تو پادزهرِ بلای سادیسَم

زیرِ نَافِ تو عَصاگیرِ هَوَسِ های ضَریرِ

پرسشی دارم وُ فَواهِمِ که مَرا پَاسِخِ آن

راست گویی که در این کازِ بَصیری وُ قَبیرِ

زین همه فَلَاقِ که از جوی تو سیرابِ شدند ،

لات وُ اَشرافِ وُ بَد وُ فُوبِ وُ بُنْکَدارِ وُ فُقیرِ

مَن بَرانَمِ که بَدانَمِ مَگر از مَنطِقِ تو ،

بدترینِ هَمه شان کیست در این جَمعِ غَفیرِ ؟

گفت : مَن فَلَقِ بَسی دیده اَمّا صَد دادِ ،

زین گروهِ عُلَمائِ که به زُهدند شَهِیرِ

بُز سَر کِیرِ ، همه فرقه ی عَمّامه به سَرِ ،

رَدلِ وُ پَست اند و ندارند در این مُکَمِ نَظیرِ

شیفکی بود که در مدرسه ای منزل داشت

پاک وُ اَفکَندِه سَر وُ بَسِ بَسو وُ فوشِ تَذکیرِ

ظاهر آراسته چون سایر اربابِ صلاح ،

ریش و عمامه و نعلین و قَبای کشمیر

پای منبر شبی از شیخ ، سُوالی کرده ،

بالخصوص از جهت میض و نفاس و تطهیر

او مرا گفت : که این مسئله را باید جُست ،

در فلان ماشیه ی جامع «تفسیر کبیر»

بهتر آن است که دَرِ اوّلِ شب ، وقتِ نماز،

پیش من آیی ، در مدرسه ی «شیخ ظهیر»

تا من آن مسأله را جویم و با ذیل و سُروح ،

جُزء جُزء آن همه را با تو بگویم تفسیر .

من به سرِ چادرِ عِصمت زدم و وقتِ غروب

جانِبِ مدرسه رفتم که نیفتد تَأفیر

صَمَنِ فلوت شد و طَلابِ به مَرابِ شُدند

بَرشد از مَآذِنه بَرِ پَرَنف ، صدای تَکبیر

واردِ مُجره ی شِیخِ شُدِه و او برفاست

پیش پای من و پس گفت : « تَفَضَّلْ به سریر !

از پَسِ پُرسشِ اَموالِ من ، آوَزِدِ کتاب

فواند از ماشیه و متن ، روایاتِ کثیر

گر چه اصلِ سَفن از میض و نفاس آمد و طَمَث

لَيْكَ أَقْرَبَ جَمَاعٍ أَمَدُ وَأَنْ فَحَلِّ كَبِيرٍ

هر چه درباره ی اعضای اسافل می جست

جِزءٌ جِزءٌ أَنْ هَمَّهَ رَا كَفَتْ نَفِيرٌ وَ قِطْمِيرٍ

که چنین فُفتن و آن گونه زدن نیست بدیع

یا چنین دادن و آنگونه شُدن نیست بدیر

زانی مُمصنعه را مکم چنین است و چنان

وَ طَى غِلْمَانٍ ، بُوَدَ اَيْنَ مُكَمِّشٍ وَ اَنَشَ تَقْمِيرٍ

بُردنِ یائسه یا قُر زدنِ باکیره را

هم مُجازات فلان باشد و بهمان تَحزیر

از قُبُل گر نرود با دُبُرش باید سافت

که : «نساء مَزَتْ لَكُمْ»، هیچ ندارد توفیر

وَر که اِفْضال شهود البتّه مذر باید کرد

چند روزی که فوَرْدَ بَنِيهِ وَ يَابَدَ تَحْمِيرٍ

گر بمتالند مه روزه، شُودَ روزه فَاراب

وَر رُودَ تا مَشَفَه نبودت از غَسَلِ كَزِيرٍ»

باری ، آنقدر سخن گفت و مسائل فرمود ،

وان چنان کرد مَرایا و مَنَاطِرَ تَصْوِيرٍ ،

که مرا شَهوت غالب شد و تَن فارش یافت؛

گویی اَنْدَزَ هَمَّهَ اِنْدَامِ مَن اَفْتادَ كَهِيرٍ.

اَوَّلِ كَارِ وَ زَنَى تَرَ كُلُّ وَ وَرَّكُلُ كِه هَنُوز

تَكَ پَرَان بُوْدِه وَ مُمْتَاطْ ، نِه شَبِ فَوَابِ وَ دَلِيْر

غافل از آنکه چه دامی به زه انداخته شیخ ،

تَن بَه او دَادِه ، فَارِغِ زِ عَذَابِ وَ زِ سَاحِرِ .

مامه چون کنده و گشتیم مَهِیایِ جَمَاع

كَرد او پیش‌نهادی و شُدِه پَنَدِ پَنَدِیْر

او چنین گفت : اِگر لَدَّتِ افزُونِ طَلَبِی

بِهتَرِ آن اسْتِ تُو رُو اُفْتِی وَ مِنْ هُفْتِه بَه زِیْر .

من شوم زَن تُو شَوِی مَزْدَ کِه «مَهْوَشْ» فَرَمُوْدَ:

«کامیابیش فزون است وَ تَکاپوشِ قَاصِرِ» .

من رضا دادم و پَسْ ، شیخ بیفتاد به پُشتِ:

سَرکَشَانِ تِیْرِ تَلْگَرافِشْ ، تَا پَرِغِ اَثِیْر

روی او هُفْتِمِ وَ مَالِیْدِ وَ فُرو رَفتِ تَمَامِ

گَر چه «یارو» شِ گِرَانِ بُوْدِ وَ کَجِ وَ سَفْتِ وَ فَطِیْر

در همین مال مرا شانه وَ بازو بِگِرَفْتِ

بِه دُو دَسْتِ وَ بَه فَکِ بَانِگِ شَهِیْقَشِ چُو رَفِیْر

پای پُر موی مُودِ آنگِه بَه دُو پَایِمِ پِیچَانْدِ ،

هَمچُو لَبْلَابِ کِه بَزِ شَافِیِ کُلِ گَرْدَدِ چِیْر

آنچنان سخت گرفتار شده در کف او

که نه تابِ مَرگت ماند و نه رایِ تَدبیر

در همین حال که او گرهِ تکاپو می بود ،

من تنِ گرهِ سپرده به قضا و تقدیر ،

ناگهانی ز پسِ پرده ی پستوی اتاق ،

شیخی لُخت برون بست چو بوزینه ی پیر

آتشِ شَهوت از چشم و تنش شعله گرای

گیر او سیخ و سیه هم چو چُماقِ تکفیر

بی سلامی و علیکی ، سوی من آمد پُست

و ز دُبرِ بز من کج قافیهِ چَسبید دلیر

دست برانِ من افکند و سُرنم بگشود ،

که بسی لُقمه عَذب بود و ز طَب دندان گیر

رانِ بیفَشرد و به زور آن همه را داخل کرد

مُشک و بی قاعده و تحبیه بگشود مسیر

من چه گویم که چه سان رفت فرو فرزه ی شیخ

چه کُند کُنده ی سر سوفته بانره مریر

سگ صفت دیزده و گربه صفت ، رنج رسان

تیزرانِ گاؤ صفت ، کج زن و فزگا بُد کیر

گرچه پیچیده از دزد ، ولی چاره نبود

دست و پا بسته غزالی ، چه کُند در کف شیر

گویی از عالمِ تصویر به تمقیق کشید ،

قَصَّةِی مَثْنَوِی وُ دَفْتَرِکِ وُ وَطِی مَمِیر

در مَرِیم وُ مَرَمِ مَدْرَسَه بَوَدِیم وُ بَه طَبَع

جای فَرِیادِ نَمِی بَوَد زِ فَوَف وُ تَشْوِیر

مِز نَجْمِیْدَن وُ تَسْلِیم وُ (ضَا چاره نبود؛

کِه نَه فَرِیادِ رَسِی بَوَد در آن جا ، نَه مُجِیر

مَنْ مُدْرِقِّ تَا نَدَدَ مَشْکِ زِ زَوَر وُ زِ فِشْشَار

او مُصِرِّ تَا بَه کَفِ دِیکِ بَسَاید کَفْغِیر

زَان بَتَر هَرِیکِ مِی فَوَاسْت از آن دو ، کِه قَطَار

یَکِ مَلَاقَاتِ کُنَد در تَه فَط ، از دو مَسْیِر

چِه بَگَویم کِه چِه بَوَدند دو تَا شِیخِ پَلِید ؟

چِه بَگَویم کِه چِه کَرَدند زِ بَالَا وُ زِ زِیر ؟

کَر رَسَد روزِ قِیَامَتِ بَه یَقِینِ فَوَاهِم بُرد ،

شِکْوهِی کَوْنِ دَرِیدَه بَه فِدَاوَنَدِ قَدِیر

باری، ای شِیخِ ! سَخَن کَر چِه نَه فُوش بَوَد ، مَرَنجِ !

نَقْلِ کُفَرِ اسْت وُ نَه کُفَرِ اسْت ، تَو بَز رِیشْ مَکِیر !

شَهوتِ از چَندِ پَلِیدِ اسْت تَو پَسْتَشْ مَشْمَاز

کِه سَوَدایِ مِیَاتِ اسْت وُ نَه سَوَدایِ زَهْیر

هَدَفِ دین و هُنر غایتِ افلاق و کمال

همه را فتح شود راه بدین دیر فقیر

قوه ی نامیه این است ، فقیه مفضل!

مَرکَتِ جوهری این است ، مکیه نهری!

ما همه زنده به گیریم و پس اُفتاده ی کس

زنده بادا کس و بر پای بُود پَرچَمِ کیر!

«سیاوش پاک»

همچنین این فایل در آدرس زیر یافت میشود

www.affune.blogspot.com